

Бріджертони. Герцог і я

В епоху Регентства всі бальні зали та вітальні Лондона скуто неписаними й непорушними правилами: як говорити з графом, який кніксен належить виконувати перед принцом... Герцог має бути владним і байдужим, а юна леді шлюбного віку - доброзичливою, утім не занадто.

Дафна Бріджертон, четверта з восьми нащадків навдивовижу дружної шляхетної родини, має привітний характер, на противагу більшості чванливих панянок свого віку, тож легко знаходить спільну мову чи не з усіма парубками лондонських верхів. А от цікавої шлюбної пропозиції для своєї старшої доньки віконтеса Бріджертон ніяк не дочекається. Саймон Бассет, герцог Гастінґс, недавно повернувся з-за кордону й намагається уникати світського гамору, ба навіть виходів у світ, адже вирішив ніколи не одружуватися. На те в нього є особисті мотиви, спричинені родинною драмою. Знайомство із сестрою найліпшого друга Ентоні Бріджертона відкриває для нього інший шлях. Якщо Дафна погодиться на їхнє вдавене залицяння, Саймон зможе відмовляти матерям юних панянок, котрі завзято прагнуть уваги нежонатого герцога. Натомість Дафна побачить нові перспективи, а її репутація злетить у небеса. Чи спрацює цей план, якщо в жорстокому, блискучому, оповитому плітками світі лондонської еліти правдиве лише одне: кохання не стримати правилами.

БЕСТСЕЛЕР №1
ЗА ВЕРСІЄЮ НЬЮ-ЙОРК ТАЙМС
ДЖУЛІЯ КУЇНН

NETFLIX

INSPIRATION FOR
THE NETFLIX ORIGINAL SERIES
БРІДЖЕРТОНИ

БРІДЖЕРТОНИ

ГЕРЦОГІЯ

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ДЖУЛІЯ КУЇНН

БРІДЖЕРТОНИ

— — — — —
ГЕРЦОГ І Я

Присвячую Данелль Гармон та Сабріні Джеффіс — якби не ви, я нізащо не здала б рукопис вчасно.

Також присвячую Марті з електронного видання *The Romance Journal* за пропозицію назвати цей роман «День кепської спадкоємиці Дафни».

Нарешті, присвячую Полові, хоч він і вважає, що танці — це коли він стоїть і тримає мене за руку, а я вихляю стегнами.

ЛЮБИЙ ЧИТАЧУ!

Мене часто питають, котру зі своїх книжок я люблю найбільше. Якщо чесно, на це запитання майже неможливо дати відповідь. У різних творах мені подобається різне. Десь мені до душі персонаж, а десь — певний епізод, та всі мої книжки однаково мені дорогі.

Утім, хочу поділитися з вами маленьким секретом: я завжди плекала особливі почуття до роману «Герцог і я». Від нього розпочався відлік нового етапу моєї письменницької кар'єри. Сама не дуже розумію, як так сталося, але «Герцог і я» глибший і яскравіший, ніж усе інше, що я писала раніше. До того ж цей твір відкрив серію про Бріджертонів — це вісім романів, які читацтво сприйняло так щиро, що я досі дивуюся й шаріюся із цього приводу.

Але все почалося з роману «Герцог і я», де головними героями є Саймон, який відчайдушно намагається уникнути повторення гіркої батькової долі, та Дафна, яка хоче від Саймона лише одного, чого він, на його думку, неспроможний дати. Звісно, там є ще й леді Віслдаун, уїдлива пліткарка, яка має власну думку щодо цієї ситуації (розгорніть книжку на першій сторінці будь-якого розділу, і ви зрозумієте, що саме я маю на увазі).

Якщо ви не читали жодної книжки із циклу про Бріджертонів, то це прекрасна нагода розпочати. Сподіваюся, ви будете задоволені.

*З найкращими побажаннями
Джулія Куїнн*

РОДИННЕ
ДЕРЕВО

Бріджертонів

За додатковою інформацією звертайтеся,
будь ласка, на сайт: www.juliaquinn.com

ПРИМІТКА АВТОРКИ

Частина авторських відрахувань від продажів цієї книжки стане пожертвою в Національне об'єднання проти розсіяного склерозу.

Уперед, Елізабет!

ПРОЛОГ

Народження Саймона Артура Генрі Фітцранульфа Бассета, графа Клайвдона, відзначали гучним святкуванням. Церковні дзвони гриміли протягом годин, шампанське лилось рікою в замок раблезіанських розмірів, що стане новонародженому домівкою, а все селище Клайвдон полишило працю, щоб побенкетувати на святі, яке влаштував новоспечений батько дитини.

— Це ж бо, — промовив коваль до пекаря, — не якесь там просте немовля.

Справді, Саймон Артур Генрі Фітцранульф Бассет не збирався вікувати вік графом Клайвдоном. То був лише почесний титул. Саймон Артур Генрі Фітцранульф Бассет — немовля з більшою кількістю імен, ніж потрібно дитині, — був спадкоємцем однієї з найдавніших і найбагатших герцогських династій Англії. Його батько, дев'ятий герцог Гастінгс, чекав цієї миті багато років.

Стоячи в передпокої пологової кімнати дружини, він тримав дитину, що заходилась від плачу, і щиро пишався. Йому було вже за сорок, і весь цей час він спостерігав, як його приятелі — самі лише герцоги й графи — плодили спадкоємців. Декому довелося витерпіти декількох дочок, перш ніж на світ з'явився дорогоцінний син, та зрештою всі вони здобули впевненість у тому, що їхній рід продовжиться, а кров перетече в наступні покоління англійської еліти.

Але не така доля була в герцога Гастінгса. Протягом п'ятнадцяти років шлюбу його дружина спромоглася завагітніти п'ять разів, проте лише двічі доношувала до пологів, і обидва рази немовлята народжувались мертвими. Після п'ятої вагітності, яка завершилась кривавим викиднем на п'ятому місяці, лікарі суворо заборонили їхнім світлостям здійснювати будь-які інші спроби народити дитину. Це загрожувало життю герцогині. Вона була надто тендітна, надто слабка і, м'яко кажучи, вже надто стара для цього. Герцогові варто було

просто змиритися з тим фактом, що рід Бассетів назавжди втратить герцогський титул.

Утім герцогиня, благослови її Боже, добре розуміла, що й до чого, і після шести місяців відновлення знову відімкнула двері, що сполучали їхні спальні, тож герцог іще один раз спробував здобути собі сина.

П'ять місяців по тому герцогиня сповістила чоловіка про чергову вагітність. Загартований герцог одразу відчув душевне піднесення й похмуру рішучість досягти того, щоб нічого — геть нічого — не могло завадити дружині безпечно виносити дитину. Щойно герцогиня збагнула, що в неї не настали місячні, їй призначили суворий постільний режим. Її щодня оглядав лікар, а коли спливла половина терміну, герцог виписав із Лондона медичне світило та призначив йому королівські відступні, аби той покинув свою практику й тимчасово переїхав у замок Клайвдон.

Цього разу герцог не довіряв сліпому випадку. У нього буде син, і в Бассетів залишиться герцогський титул.

За місяць до того в герцогині були болісні відчуття, тож під сідниці їй підклали подушки. Сила тяжіння збереже дитя в утробі — так пояснив доктор Стаббз. Майбутньому батькові цей аргумент видався переконливим, тож, коли лікар увечері пішов відпочивати, герцог крадькома підклав під дружину ще одну подушку — таким чином, вона опинилася під кутом у двадцять градусів. У цій позі вона провела цілий місяць.

Нарешті настав момент істини. Уся челядь молилась за герцога, який так відчайдушно хотів мати спадкоємця. Дехто не забував молитися й за герцогиню, яка схудла й змарніла, попри те що її живіт надувся й покруглішав. Вони намагалися не дуже сподіватися — зрештою, герцогиня вже народжувала двох немовлят, яких одразу довелося ховати. І навіть якби вона безпечно народила дитину, то, власне, могла бути дівчинка.

Герцогиня репетувала дедалі голосніше й частіше, а герцог, дарма що лікар, повитуха та покоївка протестували, вдерся всередину. Там панувало криваве місиво, але герцог неодмінно бажав бути присутнім під час оголошення статі немовляти.

З'явилась голівка, за нею плечі. Усі подалися вперед, аби краще бачити, як породілля виштовхує із себе плід, аж тут...

Аж тут герцог повірив, що Бог існує і він таки на боці Бассетів. Герцог дав повитусі хвилинку, щоб та обтерла малюка, потім узяв хлопчика на руки й урочистим кроком рушив у велику залу хвалитися.

— У мене син! — вигукував він. — Чудовий маленький хлопчик!

Поки слуги раділи й витирали сльози щастя, герцог дивився на крихітного графа й повторював: «Ти ідеальний. Ти Бассет. І ти мій».

Герцог поривався винести немовля надвір, щоб усім довести, що він зумів породити здорового хлопчика, проте квітневе повітря було ще прохолодне, тож він дозволив повитусі віднести малюка до матері. Осідлавши свого породистого мерина, герцог поскакав святкувати, голосно сповіщаючи про свою радість усіх, хто ладен був слухати.

Тим часом герцогиня, у якої ніяк не припинялась післяпологова кровотеча, знепритомніла та зрештою пішла із життя.

Герцог насправді сумував за дружиною. Звісно, він не кохав її, так само як і вона його, проте вони двоє були наче своєрідні приятелі, хай і не дуже близькі. Герцог не чекав від шлюбу нічого, крім сина й спадкоємця, тож у цьому сенсі герцогиня виявилася зразковою дружиною. Він розпорядився, щоб на її могилу щотижня будь-якої пори року клали свіжі квіти, а її портрет велів перевісити з вітальні у велику залу, на найпочесніше місце — над сходами.

Затим герцог узявся за велику справу — виховання свого сина.

Звісно, протягом першого року робити йому було особливо нічого. Малюк ще не доріс до лекцій про землеволодіння та відповідальність, отож герцог довірив піклування про Саймона няньці, а сам поїхав у Лондон, де його життя потекло приблизно так само, як і до батьківства. З єдиним винятком: він змушував кожного — навіть короля — поглянути на мініатюрний портрет свого сина, який замовив невдовзі після його народження.

Час від часу герцог навідувався у Клайвдон, а на другий день народження Саймона повернувся в замок назавжди, ладний узятися за виховання юного джентльмена. Він придбав поні, вибрав маленьку

рушницю для майбутнього полювання на лисиць і найняв учителів з усіх відомих людству наук.

— Та він ще замалий для такого! — сплеснула руками няня Гопкінс.

— Дурниці! — зверхньо відказав Гастінґс. — Звісно, я не очікую, що він одразу опанує всю премудрість, проте виховувати герцога ніколи не зарано.

— Він ще не герцог, — пробурчала нянька.

— Але стане ним.

Гастінґс повернувся до неї спиною і сів навпочіпки біля сина, який будував на підлозі асиметричну вежу з кубиків. Протягом декількох місяців його не було в Клайвдоні, тож тепер чоловік був приємно здивований тим, як виріс його нащадок: став міцним здоровим хлопчиком, що мав блискуче темне волосся та чисті волошкові оченята.

— Що ти тут будуєш, синку?

Саймон усміхнувся й тицьнув пальцем.

Гастінґс глянув на няньку Гопкінс.

— Хіба він не говорить?

— Ще ні, ваша світлосте, — покачала головою нянька.

Герцог насупився.

— Йому ж бо вже два роки. Хіба не час почати говорити?

— Деяким дітям потрібно більше часу, ваша світлосте. Він і так розумничок.

— Інакше й бути не може. Він же з Бассетів.

Нянька кивнула. Вона завжди кивала, коли герцог брався розводити про переваги крові Бассетів.

— Можливо, — припустила вона, — йому просто нема чого сказати.

Герцога не дуже переконав цей аргумент, та він дав Саймонові іграшкового солдатика, погладив сина по голівці й пішов надвір об'їжджати нову кобилу, яку придбав у лорда Ворта.

Два роки по тому герцог уже не був таким сповненим надій.

— Чому він не говорить? — гримів він.

— Я не знаю! — заламувала руки нянька.

— Що ви йому заподіяли?

— Присягаюся, нічого!

— Якби ви виконували свою роботу правильно, то він, — герцог розлючено вказав на Саймона, — говорив би.

Хлопчик тим часом за маленькою партою складав до купи літери та зацікавлено спостерігав за сваркою.

— Йому вже чотири роки, чорт забирай! — волав герцог. — Він давно вже мав би розмовляти!

— Він уміє писати, — відповіла нянька. — Я виховала п'ятьох дітей, і жодне маля не виявляло такої цікавості до літер, як пан Саймон!

— Атож, багато добра йому буде з того писання, коли він рота не розтуляє.

Гастінгс повернувся до хлопчика й вирячився на нього повними люті очима.

— Скажи мені щось, хай тобі грець!

Саймон відсахнувся від нього, нижня губа в нього затремтіла.

— Ваша світлосте! — скрикнула нянька. — Ви лякаєте дитину!

Він рвучко обернувся до няньки.

— Може, його варто налякати. Може, йому потрібна дисципліна. Либонь, гарна прочуханка допоможе йому віднайти голос.

Герцог схопив оздоблений сріблом гребінець, яким няня розчісувала Саймонові кучері, і пішов на сина.

— Ти в мене заговориш, дурне мале...

— Ні!

Няньці перехопило дух. Герцог впустив гребінець. Тоді вони вперше почули Саймонів голос.

— Що ти сказав? — прошепотів герцог, а в кутики його очей уже накочувалися сльози.

Саймон стиснув кулачки, висунув уперед підборіддя й промовив:

— Не б-б-б-б-б-б-б...

Герцог смертельно зблід.

— Що він таке каже?

Хлопчик знову приступився до цієї фрази:

— Н-н-н-н-н-н-н...

— Господи, — видихнув охоплений жахом герцог. — Та він недоумок.

— Він не такий! — заперечила нянька, обіймаючи хлопчика.

— Н-н-н-н-н-н-не б-б-б-б-б-бий, — Саймон глибоко вдихнув, — мене.

Гастінгс осів на крісло біля вікна й понурив голову, обхопивши її руками.

— Що ж я такого накоїв, чому тепер маю оце? Де ж я так нагрішив?..

— Ви краще б похвалили хлопчика! — зауважила няня. — Ви чотири роки чекали, поки він заговорить, а...

— А він ідіот! — проревів Гастінгс. — Клятий малий ідіот!

Саймон розплакався.

— Титул герцога Гастінгса відійде недоумкові, — застогнав герцог. — Стільки років молився за спадкоємця, і все зійшло нанівець. Треба було дозволити, щоб герцогом став мій кузен.

Він повернувся спиною до сина, що тер очі та сопів, намагаючись не ганьбитись перед батьком.

— Не можу навіть дивитися на нього, — прохрипів герцог. — Очі б мої його не бачили.

Із цими словами він покинув кімнату.

Нянька Гопкінс пригорнула хлопчика до себе.

— Ніякий ти не ідіот, — гаряче зашепотіла вона. — Ти найрозумніший хлопчик із тих, кого я знаю. І якщо вже хтось може навчитися правильно говорити, то це достоту ти.

Саймон згорнувся в її обіймах і засопів.

— Ми ще йому покажемо, — заприсяглася нянька. — Він ще відкличе свої слова, хай навіть це буде останнє, за що я візьмуся.

Нянька Гопкінс уміла додержати слова. Поки герцог Гастінгс вештався Лондоном, удаючи, ніби в нього зовсім немає сина, вона кожную хвилину проводила із Саймоном, проговорювала звуки та склади, щедро хвалила хлопчика за вдалі спроби та втішала, коли йому щось було не до снаги.

Прогрес був повільним, але Саймонове мовлення насправду поліпшилось. Коли він досягнув шести років, «н-н-н-н-н-н-не» перетворилось на «н-н-не», а у вісім він уже був цілком спроможний вимовляти цілі речення, зовсім не затинаючись. Утім, коли хлопець засмучувався, проблема поверталась, тож няньці незрідка доводилося нагадувати йому зберігати спокій і зосередженість, щоб слова могли лунати без перешкод.

Та Саймонові не бракувало рішучості, він був розумний і, що найголовніше, достобіса впертий. Він навчився перед кожною фразою набирати в легені повітря та обдумувати слова, перш ніж вимовити. Він спостерігав за відчуттям у ротовій порожнині, коли вдавалося говорити правильно, й аналізував свої помилки, якщо щось було не так.

Зрештою, коли йому виповнилося одинадцять, він звернувся до няньки Гопкінс, витримав паузу, щоб зібрати докупи думки, і промовив:

— Гадаю, настав час мені зустрітися з батьком.

Нянька кинула на хлопця швидкий погляд. Герцог сім років не показувався їм на очі. І не відповів на жодний лист від Саймона.

А той послав їх батькові під сотню.

— Ти впевнений? — спитала вона.

І Саймон закивав.

— То що, дуже добре. Зараз велю готувати екіпаж. Ми вирушимо в Лондон завтра вранці.

Подорож тривала півтора дня, тож екіпаж під'їхав до Бассет-гаусу вже під вечір. Саймон здивовано оглядав жваву лондонську вулицю, поки нянька вела його сходами вгору. Вони ніколи не були в Бассет-гаусі до того, тож, підійшовши до вхідних дверей, нянька не вигадала нічого кращого, ніж постукати.

Двері розчинились за кілька секунд, і гостей із голови до ніг оглянув вельми імпозантний дворецький.

— Доставку зазвичай приймаємо з чорного ходу, — промовив він протяжно та спробував зачинити двері.

— Агов! — нянька спритно вставила між дверима ногу. — Ми тобі не прислуга.

Дворецький презирливо оглянув її вбрання.

— Ну, тобто я — так, а от він — ні. — Вона взяла Саймона за руку й підштовхнула вперед. — Це граф Клайвдон, і ви маєте ставитися до нього з повагою.

Дворецький несподівано роззявив рота, закліпав очима й пролепетав:

— Наскільки я розумію, граф Клайвдон мертвий.

— Що? — заверещала нянька.

— Я абсолютно точно живий! — запротестував Саймон з усім своїм цілком справедливим обуренням, на яке може бути здатен одинадцятирічний хлопчик.

Дворецький придивився до Саймона і, вочевидь упізнавши в ньому знайомі риси Бассетів, запросив усередину.

— Чому ви вирішили, що я м-мертвий? — спитав Саймон, картаючи себе за затинання, але анітрохи йому не дивуючись. Він завжди спотикався язиком, коли сердився.

— Не мені це пояснювати, — відповів дворецький.

— Кому ж іще? — процідила нянька. — Якщо вже бовкнув таке хлопцеві його віку, треба пояснити, що до чого.

Дворецький трохи помовчав, а потім сказав:

— Його світлість багато років навіть не згадував про вас. Остання така згадка була, коли він оголосив, що в нього немає сина. Говорячи це, він був дуже засмученим, тож ніхто не наважився розпитувати далі. Ми — тобто прислуга — вирішили, що ви відійшли в засвіти.

Саймон відчув, як стиснулися його щелепи, а горло заходило ходором.

— Чому ж він не був у жалобі? — наступала нянька. — Ви про це подумали? Як це — хлопчик помер, а батько й горя не знає?!

Дворецький знизав плечима.

— Його світлість полюбляє вдягатись у чорне. Жалоба не змінила б його звичного вбрання.

Саймон мовчав. Щосили намагався опанувати свої емоції. Він мусив. Бо ніяк не зможе говорити з батьком, якщо кров отак кипітиме в

жилах.

Дворецький кивнув.

— Він нагорі. Я зараз сповіщу його про ваше прибуття.

Нянька стала розлючено походжати й буркотіти собі під ніс на адресу його світлості всякі лайливі слова, котрих у її лексиконі виявилось навдивовижу багато. Саймон лишився стояти посеред кімнати, притискаючи руки до тіла та глибоко дихаючи.

«Ти можеш зробити це, — подумки наполягав він. — Ти можеш це зробити».

Нянька глянула на хлопця й помітила, що він намагається опанувати себе, тому одразу зойкнула.

— Отак, молодець, — пробурмотіла вона, швидко присівши перед ним навпочіпки та взявши його руки у свої.

Жінка краще за будь-кого усвідомлювала, що буде, якщо Саймон постане перед батьком до того, як заспокоїться.

— Дихай глибоко. Обов'язково думай про те, що говоритимеш. Якщо зможеш контролювати...

— Я так розумію, ви досі панькаєтеся з моїм сином, — долинув із дверей владний голос.

Нянька Гопкінс розпрямилась і повільно озирнулась. Спробувала знайти якесь шанобливе слово. Щось, аби трохи пом'якшити цю жахливу ситуацію. Утім, тільки-но глянула на герцога, вона побачила в ньому Саймона, і її люті запалала з новою силою. Дарма що цей хлопчик — викапаний герцог, однак ніякий він йому не батько.

— Ви, сер, мерзотник.

— А вас, мадам, звільнено.

Нянька відсахнулась.

— Нікому не дозволено говорити таким тоном із герцогом Гастінгсом! — загарчав той. — Нікому!

— Навіть королю? — глузливо поцікавився Саймон.

Гастінгс рвучко обернувся — навіть не звернув уваги на те, що його син здатен вільно розмовляти.

— А, це ти, — стиха промовив він.

Саймон злегка кивнув. Він зумів упоратися з однією фразою, але короткою, тож не варто було цілком покладатися на везіння. Надто тепер, коли він засмучений. Зазвичай хлопцеві було до снаги не затинатися цілими днями, але ж тут...

Під батьковим поглядом він почувався малюком. Малим ідіотом.

Несподівано язик у нього задерев'янів.

Герцог скривився в жорсткій усмішці.

— Тобі є що сказати, хлопчику? Га? Тобі є що *сказати*?

— Усе гаразд, Саймоне, — прошепотіла нянька Гопкінс, кинувши розлючений погляд у бік герцога. — Не дозволяй допікати собі. Ти все зможеш, сонечко.

Чомусь від її підбадьорення стало тільки гірше. Саймон заявився сюди, аби довести щось батькові, а тепер батько поведився з ним, як із дитинчам.

— Що сталося? — глузував герцог. — Тобі заціпило?

Саймонові м'язи стиснулися так щільно, аж він затремтів.

Батько із сином витріщались один на одного, здавалося, цілу вічність. Нарешті герцог вилаявся й попрямував до дверей.

— Ти моя найбільша невдача, — просичав до сина Гастінґс. — Не знаю, чим я заслужив таке нещастя, та не дай Боже мені побачити тебе знову.

— Ваша світлосте! — обурилась нянька Гопкінс, адже не годиться так розмовляти з дитиною.

— Заберіть його звідси, — процідив їй герцог. — Можете далі працювати на своїй посаді, але тільки за умови, що триматимете його подалі від мене.

— Стривайте!

Герцог повільно обернувся на Саймонів голос.

— Ти щось сказав? — повільно протягуючи кожен склад, спитав Гастінґс.

Саймон тричі вдихнув через ніс — рот у нього досі не розтискався від злості. Хлопець зусиллям волі змусив себе розслабити щелепу й потер піднебіння кінчиком язика, намагаючись пригадати, як треба говорити правильно.

Нарешті, коли герцог уже збирався вкотре від нього відвернутись, він розтулив рота й промовив:

— Я ваш син.

Саймон почув полегшене зітхання няньки Гопкінс і помітив у батькових очах те, чого ніколи там не було, — гордощі. Незначні, а проте у глибині герцогового погляду замайоріло щось, що давало Саймонові принаймні якусь надію.

— Я ваш син, — повторив він трохи голосніше. — І я не д...

Раптом горлянка наче заклапнула, і Саймон запанікував.

«Ти можеш це зробити. Ти можеш це зробити».

Але в горлянці наче застряг клубок, язик задерев'янів, а батькові очі стали звужуватись...

— Я не д-д-д-д...

— Їдь додому, — стиха промовив герцог. — Тут тобі не місце.

Герцогова зневага продерла Саймона аж до кісток, він відчув, як по тілу розливається біль і доходить аж до самого серця. Тож хлопець, коли очі йому залила ненависть, дав собі мовчазну обітницю.

Якщо він аж ніяк не відповідає батьковим очікуванням, то бачить Бог — він стане його *цілковитою протилежністю*...

РОЗДІЛ 1

Бріджертони — поза сумнівом, найплідніша родина у вищих верствах суспільства. Така працелюбність віконтеси та покійного віконта варта будь-якої похвали, хоча імена дітям вони підібрали за дуже банальним принципом. Ентоні, Бенедикт, Колін, Дафна, Елоїза, Франческа, Ґреґорі й Ґіацинт¹ — порядок, звісно, штука корисна, проте дітям розумних батьків можна дати раду й не називаючи їх за абеткою.

До того ж, якщо подивитись на віконтесу та вісьмох її дітей в одній кімнаті, можна подумати, що бачите двійників, трійників чи навіть гірше. Авторка цих рядків ніколи не бачила настільки неймовірно схожих братів і сестер. Попри те що авторка цих рядків ніколи не приглядалася до кольору їхніх очей, у всіх восьми достеменно однакова постава й однакове густе каштанове волосся. Можна поспівчувати віконтесі, яка намагається знайти вигідні партії своєму потомству, в тому, що їй не вдалося народити бодай когось одного з моднішим кольором. Утім, у такої схожості є й позитивний бік — немає жодних сумнівів, що всі восьмеро народжені в законному шлюбі.

Поважний читачу, віддана вам авторка бажала б, щоб так було в усіх багатодітних сім'ях...

Світська хроніка леді Віслдаун, 26 квітня 1813 року

— О-о-о-о-о-о!

Вайолет Бріджертон зім'яла газетний аркуш у кульку й пожбурила в протилежний кут елегантної вітальні.

Її дочка Дафна дуже слушно утрималася від коментарів і вдала, що її цілком поглинуло гаптування.

— Ти читала, що вона написала? — спитала її Вайолет. — Читала?

Дафна поглянула на паперову кульку, що приземлилася під столом із червоного дерева.

— У мене не було можливості, а тепер ти... е-е-е... покінчила із цим.

— То почитай! — заголосила Вайолет, рубаючи рукою повітря. — Почитай, як ця жінка нас паплюжить!

Дафна спокійно відклала гаптування та нахилилась під стіл. Розгладивши на колінах папірець, дівчина прочитала абзац, що стосувався її родини. Моргаючи, вона підвела погляд.

— Не все так погано, матінко. Якщо зважити, то це справжнє благословення, порівняно з тим, що вона минулого тижня написала про Фезерінгтонів.

— Як я зможу видати тебе заміж, якщо *ця жінка* паскудить твоє ім'я? Дафна змусила себе видихнути. Після двох світських сезонів у Лондоні одного слова «чоловік» було достатньо, щоб у неї застукало в скронях. Вона хотіла одружитися, справді бажала цього й навіть не сподівалася на щире кохання. Але ж хіба принаймні симпатія до майбутнього чоловіка — така вже велика забаганка?

Дотепер їй освідчувалось четверо, та коли Дафна замислювалась про те, щоб провести решту життя в супроводі когось із них, то просто не могла погодитись. Вона зустрічала багато тих, із кого, на її думку, вийшли б гарні чоловіки, єдине — всі вони були геть нецікаві. Звісно, всім їм *подобалась* вона. Вона всім *подобалась*. Усі вважали її веселою, доброю та кмітливою, при цьому ніхто не гадав, що вона неприваблива, але нікого й не засліплювала її неземна краса, ні в кого не відбирало мову в її присутності й ніхто не складав віршів на її честь.

Чоловіки, як вона відзначала з огидою, цікавляться лише тими жінками, хто їх лякає. Ніхто з них не упадав біля такої, як вона. Вони всі обожнювали її — ну, принаймні так казали, адже з нею було легко спілкуватись і вона завжди розуміла чоловічі почуття. Як сказав один із тих, кого Дафна вважала перспективним чоловіком: «Чорт забирай, Дафф, ти не така, як звичайні жінки. Ти цілком нормальна».

Це можна було сприйняти як комплімент, якби той, хто так висловився, не зникав у пошуках чергової красуньки-блондинки.

Дафна поглянула вниз і помітила, що її пальці зібрані в кулак. Перевівши погляд угору, вона збагнула, що мати дивиться на неї, очікуючи якоїсь відповіді.

Дафна відкашлялась і промовила:

— Гадаю, колонка леді Віслдаун не знизить моїх шансів знайти чоловіка.

— Але ж пошуки тривають уже два роки!

— А леді Віслдаун публікує свої опуси всього лише три місяці, тому ми навряд чи можемо покласти всю провину на неї.

— Я звинувачуватиму того, кого вважатиму за потрібне, — пробурмотіла Вайолет.

Дафна вдавила нігті в долоню, намагаючись угамувати бажання сперечатись. Вона знала, що мати лише піклується про її інтереси, і знала, що мати її любить. Вона теж любить матір. Насправді, поки Дафна не досягла шлюбного віку, Вайолет була найкращою мамою. Вона й тепер буває такою, особливо тоді, коли не бідкається, що після Дафни в неї є ще трійко дочок на порі.

Вайолет притиснула руку до грудей.

— Утім вона заплямувала добре ім'я твоїх батьків.

— Це не так, — спокійно промовила Дафна. Якщо вже засперечалася з матір'ю, обережність не завадить. — У статті йдеться про те, що всі ми, безсумнівно, законні діти. Далеко не про кожную багатодітну великосвітську родину можна таке написати.

— Їй не варто було взагалі про це згадувати, — пхекнула Вайолет.

— Матінко, вона ж бо пише статті в пліткарську пресу. Оприлюднювати такі факти — її робота.

— Сумніваюся, що вона взагалі існує, — сердито зауважила Вайолет. Мати вперла руки в боки, але раптом передумала й погрозила комусь пальцем. — Віслдаун, ти диви! Ніколи не чула про жодних Віслдаунів. Хай там ким є ця збочена жінка, я сумніваюся, що вона належить до нашого кола. Ніхто з рівних нам не став би вигадувати таких побрехеньок.

— Ясна річ, вона належить до нашого кола, — відповіла Дафна, і її карі очі весело заблищали. — Якби вона не була з вищого світу, то звідки знала б те, про що пише? Гадаєш, вона якась самозванка, що зазирає у вікна й підслуховує під дверима?

— Мені не подобається твій тон, Дафно Бріджертон, — сухо відказала Вайолет і звузила очі.

Дафна відповіла їй усмішкою. «Мені не подобається твій тон» — звична реакція Вайолет Бріджертон, коли хтось із її дітей бере гору в суперечці. Але ж дражнити матінку так весело!

— Я не здивуюся, — промовила дочка, схиливши голову набік, — якщо леді Віслдаун виявиться однією з твоїх подруг.

— Прикуси язика, Дафно. Жодна з моїх подруг ніколи не впала б так низько.

— Гаразд, — погодилася Дафна. — Припустімо, що вона не твоя подруга. Але я впевнена, що ми її знаємо. Жодний шпигун ніколи не дістав би тієї інформації, яка є в неї.

Вайолет схрестила руки на грудях.

— Хотіла б я заткнути їй рота раз і назавжди.

— Якщо хочеш заткнути їй рота, — Дафна не могла не піддатися спокусі, — спершу припини купувати її газетку.

— І кому від того стане ліпше? — поцікавилась Вайолет. — Усе одно її читають геть усі. Моє ембарго не дасть мені жодної користі, навпаки — я нічого не знатиму, коли всі інші шепотітимуть про останні опубліковані плітки.

Так воно і є, мовчки погодилась Дафна. Світський Лондон насправді допався до «Світської хроніки леді Віслдаун». Загадкова газета вперше з'явилася на порозі будинків кожної поважної родини три місяці тому. Протягом двох тижнів хтось безкоштовно доставляв її щопонеділка, щосереді та щоп'ятниці. Аж тут, у третій понеділок поспіль, дворецькі з усього Лондона дізналися від хлопчаків-газетників, котрі зазвичай і приносили «Віслдаун», що тепер цей аркушик із плітками коштуватиме грубих грошей — цілих п'ять пенсів.

Дафна не могла не захоплюватись кмітливістю людини, яка вигадала леді Віслдаун. Перш ніж змусити людей платити за свої побрехеньки, вона спочатку підсадила на них увесь вищий світ. Усі слухняно відраховували свої монетки, щоб одна жінка десь там нечувано збагачувалась.

Поки Вайолет міряла кроками кімнату й пирхала на адресу «цієї огидної нікчеми», Дафна спочатку роззирнулася, щоб переконатися, що її мати зовсім не звертає на неї увагу, а потім пробігла очима інші статті в скандальному листку. «Віслдаун» — такою була його назва — цікавим чином поєднував коментарі, новини світського товариства, уїдливу критику й поодинокі схвальні відгуки. Від інших таких видань

газету відрізняло те, що її авторка не соромилась називати справжні імена фігурантів. Жодних скорочень на кшталт лорд С. або леді Г. Якщо леді Віслдаун бралась про когось писати, то завжди зазначала повне ім'я. Світське товариство на позір обурювалось, але потай відчувало страшенне задоволення.

Свіжий номер нічим не відрізнявся від решти. Поряд із короткою інформацією про Бріджертонів, що насправді була не чим, як родинним описом, леді Віслдаун перелічила події вчорашнього балу. Дафни там не було, бо вчора був день народження її молодшої сестри, а Бріджертони завжди приділяють багато уваги таким подіям. Якщо в родині восьмеро дітей, святкувати дні народження доводиться часто.

— Ти читаєш цей мотлох, — дорікнула їй Вайолет.

Дафна звела очі, але жодної провини не відчула.

— Сьогодні тут доволі цікавий матеріал. Здається, Сесіл Тамблі перечепився вчора через цілу піраміду келихів із шампанським.

— Справді? — перепитала Вайолет, намагаючись приховати свій інтерес.

— Угу, — мугикнула Дафна. — Вона досить непогано пише про бал у Міддлторпів. Зазначає, хто з ким говорив та хто у що був одягнений...

— Я так розумію, вона й тут не втрималася від коментарів, — урвала її мати.

Дафна хитро посміхнулась.

— На бога, матінко! Ви й самі знаєте, що місис Фезерінгтон страшенно не личить пурпуровий.

Вайолет намагалася втриматися від усмішки. Дафна бачила, як тремтять кінчики її губ, поки вона намагається зберегти холонокровність, що, на її думку, личить віконтесі й матері. Та за мить вона вже широко всміхалася, сидячи поруч із дочкою на дивані.

— Дай подивитись, — закомандувала Вайолет, відбираючи в Дафни газету. — Що ще там сталося? Ми прогавили щось важливе?

Дафна теж усміхнулась.

— Справді, матінко, якщо про захід пише леді Віслдаун, немає жодної потреби відвідувати його *особисто*. — Вона вказала рукою на газету. — Прочитаєш — і ніби сам там побував. І ходити нікуди не

довелося. Упевнена, що наша вчорашня вечеря була кращою за тамтешню їжу. Ану, віддай.

Вона вихопила газету — у руках Вайолет залишився лише відірваний паперовий кутик.

— Дафно!

Дочка вдала праведний гнів.

— Я сама її читала.

— То що?

— Ліпше послухай.

Вайолет підсунулась ближче.

— «Гульвіса, раніше відомий як граф Клайвдон, нарешті вшанував Лондон своєю присутністю, — прочитала Дафна. — Попри те що він ще не зволів з'явитися на жодному поважному вечірньому зібранні, нового герцога Гастінгса вже кілька разів бачили в клубі “Вайтс” та один раз — на кінному аукціоні “Таттерсоллс”».

Дівчина зупинилася, щоб набрати повітря в легені.

— «Його світлість шість років перебував за кордоном. Цікаво, чи це простий збіг, що він повернувся в Англію лише по смерті старого герцога?»

Дафна відірвала погляд від статті.

— Вона справді грубезна, ти маєш рацію. А хіба Клайвдон не один із друзів Ентоні?

— Він тепер Гастінгс, — машинально поправила її Вайолет. — Так, вони дійсно приятелювали в Оксфорді. А до того — в Ітоні², здається.

Мати вигнула брову та зіщулила очі, намагаючись пригадати.

— Як я пам'ятаю, він був такою собі бісовою дитиною. Завжди на ножах із батьком. Проте подекуди, що він розумний. Здається, Ентоні колись казав, що той хлопець — перший у своєму класі з математики. А от про своїх дітей, — завела вона очі, — я, на жаль, нічого такого сказати не можу.

— Ну ж бо, матінко, — піддразнила її Дафна. — Якби Оксфорд наважився приймати на навчання жінок, я достоту б не пасла задніх.

— Я ж перевіряла твої домашні завдання з арифметики, коли гувернантка недужала, — пхекнула Вайолет.

— Гарзд, тоді я вивчала б там історію, — широко всміхаючись, погодилась Дафна.

Вона перевела погляд на газету й зосередилась на новому титулі герцога.

— А він цікавий, — пробурмотіла дівчина.

Вайолет нагородила дочку різким поглядом.

— Цілком недоречне товариство для молодої леді твого віку, от хто він.

— Кумедно, як мій «вік» у твоїх вустах коливається від надто молодого, щоб спілкуватися з друзями Ентоні, до вже такого старечого, що ти вже навіть не чекаєш від мене вдалого шлюбу...

— Дафно Бріджертон, мені не подобається...

— Знаю, знаю — «мій тон», — усміхнулась Дафна. — Але ж ти все одно мене любиш.

Вайолет щиро всміхнулась та обійняла дочку за плечі.

— Та люблю ж, помагай мені Господь.

Дафна у відповідь нагородила її поцілунком у щоку.

— Це прокляття материнства. Ти приречена любити нас, навіть якщо ми тобі дошкуляємо.

Вайолет лише зітхнула.

— От будуть у тебе свої діти...

— ...такі самі, як я — знаю, знаю.

Дафна мрійливо усміхнулась і поклала голову на материне плече. Можливо, матінка в неї надто допитлива, а татунь значно більше цікавився кіньми та хортами, аніж світським життям, та все ж таки в батьків цілком вдалий шлюб, сповнений любові, сміху й дітей.

— Було б дуже добре, матінко, якби я змогла наслідувати твій приклад, — пробурмотіла вона.

— Ох, Дафно. — Вайолет пустила розчулену сльозу. — Як мені приємно таке чути.

Дівчина намотала на палець каштанове пасмо й широко всміхнулась, щоб сентиментальний момент перетворити на грайливий.

— Я буду щаслива наслідувати тебе в усьому, що стосується шлюбу та дітей. Якщо тільки мені не треба буде народжувати аж *восьмеро*...

Тієї самої миті Саймон Бассет, новоспечений герцог Гастінгс і предмет обговорення жіночої частини Бріджертонів, засідав собі у «Вайтсі». За товариство йому був ніхто інший, як Ентоні Бріджертон, найстарший брат Дафни. Обидва мали вельми приголомшливий вигляд: високі, темноволосі, атлетично складені. Та якщо очі Ентоні були того самого темно-шоколадного відтінку, що й у його сестри, Саймонові проникливо дивилися на світ крижаною блакиттю.

Саме завдяки погляду він здобув репутацію людини, з якою варто рахуватися. Коли він дивився на когось ясними й непохитними очима, то чоловіки ніяковіли, а от жінки просто мліли.

Утім, це не стосувалось Ентоні. Хлопці були знайомі надто довго, тож Ентоні лише всміхався, коли Саймон здіймав брову та обливав його льодовим поглядом.

— Не забувай, я бачив, як тебе занурювали головою в ночви, — нагадав йому колись Бріджертон. — Тому можеш не розраховувати на вкрай шанобливе ставлення з мого боку.

На те Саймон відповів:

— Так, проте, як я пам'ятаю, саме ти тримав мене над тією запашною посудиною.

— І досі цим пишаюся, будь певен. Ти все одно помстився наступної ночі — запустив мені в ліжку з десятків вугрів.

Саймон дозволив собі всміхнутися, адже пригадав і той випадок, і розмову, що сталася після нього. Ентоні був добрим товаришем, якраз таким, що завжди прийде на допомогу в скруті. Саме тому старший Бріджертон був першим, із ким Саймон зустрівся після повернення до Англії.

— Чорт забирай, як добре, що ти повернувся, Клайвдоне, — промовив Ентоні, щойно вони вмостилися за стіл у «Вайтсі». — Ой, тебе тепер належить називати Гастінгсом.

— Ні, — досить різко відказав Саймон. — Це ім'я завжди належатиме моєму батькові, він ніколи не відгукувався на жодне інше. — Опісля короткої паузи він заговорив знов: — Я прийму його титул, якщо так має бути. Але не хочу називатися його ім'ям.

— «Якщо так має бути»? — вирячив очі Ентоні. — Більшість людей не говорила б отак спокійно про герцогський титул.

Саймон запустив п'ятірню у своє темне волосся. Він знав, що йому начебто належить радіти своїм можливостям за правом народження та неодмінно пишатися прославленою родинною історією Бассетів, але ніде правди діти — його від усього цього просто нудило. Він усе життя намагався якомога більше дошкулити батькові, тож тепер було дещо безглуздо намагатися відповідати його високому титулу.

— Насправді, все це — страшенний тягар, — пробурчав він.

— Для тебе ж краще якомога скоріше до нього звикнути, — розсудливо зауважив Ентоні. — Бо все одно люди звертатимуться до тебе лише так.

Саймон розумів, що так і буде, але досі сумнівався, чи зможе взагалі колись звикнути до свого титулу.

— Що ж, хай там як, — додав Ентоні, з чемності переводячи розмову в інше річище, подалі від неприємної для друга теми. — Я дуже радий, що ти повернувся. Нарешті буде мені якесь полегшення, коли наступного разу доведеться супроводжувати сестру на бал.

Саймон відкинувся на спинку стільця й схрестив довгі м'язисті ноги.

— Я заінтригований.

Ентоні здійняв брову.

— Це ще треба пояснювати?

— Атож.

— Варто було дати тобі змогу набити власних ґуль, але таке вже в мене добре серце.

— І це я чую від людини, яка занурила мене головою в ночви? — усміхнено уштрикнув Саймон.

— Шаленство молодості, — відмахнувся Ентоні.

— А нині ти, отже, зразок зрілості й добропорядності?

— Ще б пак, — усміхнувся Ентоні.

— То поясни мені, — протягнув Саймон, — яким чином я здатен полегшити твоє існування.

— Я так розумію, ти плануєш посісти належне тобі місце в товаристві?

— Твоє припущення хибне.

— Але ж ти збираєшся відвідати бал у леді Денбері цього тижня? — уточнив Ентоні.

— Тому що відчуваю незрозумілу симпатію до цієї старої. Вона завжди каже, що думає, до того ж... — у Саймона затремтіли повіки.

— Що? — перепитав Ентоні.

Саймон похитав головою.

— Пусте. Вона була доброю до мене, коли я був малим. Я декілька разів проводив шкільні канікули в її маєтку разом із Рівердейлом. Він її племінник, ти знаєш.

Ентоні коротко кивнув.

— Розумію. Отже, ти не маєш наміру стати частиною товариства. Твоя рішучість мене вражає. Але май на увазі: навіть якщо триматимешся подалі від світських заходів, вони все одно не дадуть тобі спокою.

Саймон, який саме вирішив ковтнути трохи бренді, від цих слів похлинувся й перевів запитальний погляд на Ентоні.

Нарешті впоравшись із кашлем, він вичавив:

— Хто, дідько забирай, такі оці «вони»?

— Матері, — здригнувся Ентоні.

— Я зростав без матері, тому не дуже тямлю, про що мова.

— Великосвітські матусі, телепню. Ці вогнедишні дракони з дочками — Боже, помагай — шлюбного віку. Ти, звісно, можеш тікати, але від них не сховаєшся. До того ж маю тебе попередити, що моя — найгірша з усіх.

— Господи! А я ще наївно гадав, що в Африці небезпечніше, ніж у Лондоні.

Ентоні обдарував друга відверто співчутливим поглядом.

— Вони влаштують на тебе полювання. А коли обкрутять, ти раптово помітиш, що змушений теревенити з блідою молододою панянкою, яка здатна говорити лише про погоду, про те, хто одержав запрошення на бал до шляхетного зібрання Олмака³, та про прикраси для волосся.

Саймон зацікавлено дивився на друга.

— Я так розумію, поки я вештався за кордоном, тебе тут стали вважати кимось на кшталт пристойного джентльмена?

— Запевняю, я заради того й пальцем не поворухнув. Якби це залежало від мене, я уникав би світських обов'язків, наче чуми. Але моя сестра торік здійснила світський дебют, тож мене примушують час від часу її супроводжувати.

— Ти маєш на увазі Дафну?

Ентоні кинув на друга здивований погляд.

— Хіба ви знайомі?

— Ні, — заперечив Саймон, — але я пам'ятаю, що вона писала тобі листи, а зараз пригадав, що вона четверта і її ім'я має починатися на літеру Д, тож...

— Еге ж, — закотивши очі, промовив Ентоні. — Бріджертонівський принцип іменування потомства. Гарантія, що ніхто не забуде, як кого звати.

— Але ж працює, хіба ні? — розсміявся Саймон.

— Слухай, Саймоне, — раптово промовив Ентоні, нахилившись ближче. — Я тут пообіцяв матінці прийти на родинну вечерю у Бріджертон-гаусі цього тижня. Чому б тобі не піти зі мною?

Саймон звів брову.

— Хіба не ти щойно розпинався мені про світських матусь і дочок-дебютанток?

Ентоні розсипався сміхом.

— Я налаштую матінку на найкращий лад, а з приводу Дафф можеш навіть не хвилюватися. Вона виняток, який підтверджує правило. І неодмінно тобі сподобається.

Саймон зіщулив очі. Ентоні хоче погратись у сваху? Чорт його зна.

Ентоні, ніби прочитавши його думки, розреготався.

— Боже милий, ти вважаєш, що я намагаюся звести тебе з Дафф, еге ж?

Саймон промовчав.

— Та ви взагалі не підходите одне одному. Як на неї, ти надто задумливий.

Ця заувага здалася Саймонові сумнівною, але він вирішив усе ж таки уточнити:

— А в неї вже є інші пропозиції?

— Декілька.

Ентоні одним ковтком допив свій бренд і блаженно видихнув.

— Я дозволив їй відмовити всім.

— Дуже шляхетно з твого боку.

Бріджертон знизав плечима.

— Сьогодні, мабуть, марно сподіватися на шлюбне кохання, але не розумію, навіщо їй бути нещасною із чоловіком. Один із її залицяльників годився їй у батьки, а інший тягнув на дядька. Їй також освідчувався один занадто бундючний для нашого галасливого сімейства, але цього тижня — Боже правий! — було найгірше!

— Що сталося? — поцікавився Саймон.

Ентоні завзято потер скроні.

— Загалом цей останній був доволі милий, але трохи недоумкуватий. Зважаючи на наші безсоромні гулянки, ти можеш подумати, що я геть нечуйний, але ж...

— Справді? — підступно посміхаючись, уточнив Саймон. — Раз тобі так здалося, то, може, так і є?

Ентоні кинув на нього похмурий погляд.

— Мені немає жодної радості в тому, щоб розбивати тому дурникові серце.

— Тож це зробила Дафна?

— Так, але переказати йому це довелось мені.

— Небагато братів дозволило б сестрам так перебирати шлюбними пропозиціями, — зауважив Саймон.

Ентоні знову знизав плечима, ніби не розумів, як може бути інакше.

— Вона завжди була мені гарною сестрою, тож це найменше, що я можу для неї зробити.

— Навіть коли доводиться тягтися за нею до Олмака? — хитро спитав Саймон.

— Навіть тоді.

— Я зміг би втішити тебе аргументом, що все незабаром скінчиться, але ж на тебе за лаштунками чекає ще три сестри?

Ентоні зм'якнув на своєму стільці.

— Елоїза вийде у світ за два роки, Франческа — за рік після неї, тож у мене буде час відпочити до того, як настане пора дебюту для Гіацинт.

— Не заздрю я цим твоїм обов'язкам, друже, — гмикнув Саймон.

Утім, проказавши ці слова, він відчув дивну млість і подумав про те, як воно — бути у світі не самому. Він не планував створювати власну сім'ю, але якби йому це вдалося, може, і життя в нього склалося б інакше.

— То ти прийдеш на вечерю, чи не так? — підвівся Ентоні. — Звісно, вона буде неофіційна. Ми ніколи не влаштовуємо звані вечері в родинному колі.

Саймонові було чим зайнятись у наступні декілька днів, та не встиг він нагадати собі, що слід спершу привести до ладу свої справи, як почув власний голос:

— Я залюбки прийду.

— Чудово. Але ж ми спочатку побачимось на збіговиську в Денбері?

Саймоном пробігли дрижаки.

— Ні, якщо мені вдасться цього уникнути. А взагалі я планую заскочити туди десь на пів години.

— Ти справді гадаєш, — із сумнівом у голосі спитав Ентоні, — що зможеш прийти на вечірку, засвідчити свою пошану леді Денбері та спокійно піти?

Переконаний у цьому, Саймон ствердно кивнув.

Проте насмішкувате пирхання Ентоні свідчило про те, що сподіватися на це марно.

¹ В англomовному написанні кожне із цих імен розпочинається на наступну літеру англійської абетки від першої А і до восьмої Н. (Тут і далі прим. пер.)

² Одна з найстаріших та найпрестижніших приватних шкіл в Англії.

³ Шляхетне зібрання Олмака (*Almack's Assembly Rooms*) було найпрестижнішим місцем для проведення балів та світських заходів у Лондоні доби Регентства (1811—1820), а відвідати цей захід можна було лише за офіційним друкованим запрошенням.

РОЗДІЛ 2

Новий герцог Гастінгс — найцікавіша персона сезону. Хоча всім відомо, що він не дуже ладнав зі своїм батьком, навіть авторка цих рядків не знає справжньої причини їхнього відчуження.

Світська хроніка леді Віслдаун, 26 квітня 1813 року

За декілька днів Дафна опинилась у кулуарах бальної зали в особняку леді Денбері, подалі від модно вбраного натовпу. Місце її перебування цілком її влаштувало.

Зазвичай дівчині подобалися розваги. Вона любила повеселитись у товаристві, як усяка інша юна леді, але на початку вечора Ентоні сповістив сестру, що два дні тому Найджел Бербрук приходив до нього просити її руки. Учергове. Ентоні, ясна річ, йому відмовив (знову!), але щось підказувало Дафні, що Найджел не відступиться. Зрештою два освідчення за два тижні — звісно, що такий чоловік не може отак просто змиритись із поразкою.

Дафна побачила, як він вештається сюди й туди на іншому боці бальної зали, тож шмигнула в тінь.

Їй було геть незрозуміло, як далі поводитись із цим бідаком. Він, звичайно, не дуже розумний, але й незлий, і попри те що вона усвідомлювала, що саме їй доведеться покласти край його пристрасті, все ж таки значно легше було боягузливо уникати залицяльника.

Вона вже зібралася була прослизнути до жіночої вбиральні, коли її зупинив знайомий голос.

— Цікаво, чого ти тут нипаєш, Дафно?

Дафна звела погляд і побачила, як до неї прямує найстарший брат.

— Ентоні, — озвалась вона, намагаючись збагнути, чи рада бачити брата, а чи роздратована його несподіваною появою. — Я й гадки не мала, що ти теж тут будеш.

— Матінка, — похмуро зронив він.

Більше жодних слів не треба було.

— А-а-а, — співчутливо хитаючи головою, протягнула Дафна. — І не кажи. Цілковито розумію.

— Вона склала мені перелік потенційних наречених. — Він спантеличено поглянув на сестру. — Ми ж усе одно повинні любити її, еге ж?

Дафна видушила із себе смішок.

— Авжеж. Ентоні, повинні й любимо.

— Це якесь тимчасове божевілля, — поскаржився він. — Достоту так і є. Я не маю іншого пояснення. Вона була чудовою розумною матінкою, поки ти не досягла шлюбного віку!

— Я? — пискнула Дафна. — То це моя провина? Та ти ж бо на вісім років старший за мене!

— Так, але до твого дебюту вона не була така одержима матримоніальною лихоманкою.

— Ну, вибач, але від мене співчуття не діждешся, — пхекнула Дафна. — Я такий перелік отримала ще рік тому.

— Справді?

— Ну, звісно! Останнім часом вона взагалі погрожує щотижня вручати мені новий. Матінка дістає мене зі шлюбом значно більше, ніж ти можеш собі уявити. Зрештою, бути холостяком — ніби кидати виклик суспільству. А от старі діви — жалюгідні. І я, якщо ти не помітив, належу саме до жіночої статі.

— Певно, що не помітив — я ж твій брат, — порснув Ентоні й лукаво глянув на Дафну. — Твій перелік при тобі?

— Божечки, звісно, ні. Чого б це мені тягати його із собою?

Його усмішка стала ще ширшою.

— А я свій прихопив.

— Не може бути! — ахнула Дафна.

— Може. Хочу подразнити матінку. Розглядатиму його в монокль просто в неї під носом.

— У тебе ж немає монокля.

Ентоні вишкірився лінивою, плотолюбною посмішкою, що була притаманна всім чоловікам роду Бріджертонів.

— А я придбав. Саме на цей випадок.

— Ентоні, у жодному разі! Вона ж тебе *вб'є*. А потім якимось чином звинуватить у цьому *мене*.

— Саме на це я й розраховую.

Дафна двинула брата в плече, він застогнав — досить гучно, щоб привернути увагу з пів десятка танцювальників, які одразу зацікавлено витріщились у їхній бік.

— Непоганий удар, — визнав Ентоні, розтираючи руку.

Сестра схрестила руки на грудях.

— Дівчині не вижити разом із чотирма братами, якщо не навчитись захищати себе. Даси подивитися той перелік?

— Після того, як ти мене скалічила?

Дафна закотила очі й нетерпеливо похитала головою.

— Ну, гаразд. — Він поліз у кишеню фрака, дістав складений аркуш і простягнув сестрі. — Мене цікавить твоя думка. Ладен закластися, ти зараз там усіх повикреслюєш.

Дівчина розгорнула папірець і взялася читати написане материним елегантним й охайним почерком. Віконтеса Бріджертон додала до переліку прізвища восьми дівиць. Дуже годящих і заможних.

— Точнісінько те, чого я очікувала, — пробурмотіла Дафна.

— Там насправду все так жахливо?

— Ба навіть гірше. Філіпа Фезерінгтон тупа як ступа.

— А решта?

Дафна вигнула брову й кинула на брата виразний погляд.

— Ти ж бо наче не хотів одружуватися цього року, хіба ні?

Ентоні здригнувся.

— А хто був у твоєму переліку?

— Він, слава Богу, вже застарілий. У ньому було п'ятеро кандидатів, і троє взяли шлюб ще в минулому сезоні. Матінка досі мене гризе, що я буцімто їх прогавила.

Обоє Бріджертонів однаково невтішно зітхнули та притулились до стіни. Вайолет Бріджертон не зупинялась ні перед чим, аби знайти вигідні партії для своїх нащадків. Ентоні як найстарший син і Дафна як найстарша дочка потерпали від її завзяття найбільше, попри те що

Дафна підозрювала: віконтеса радо видала б заміж і десятирічну Гіацинт, якби дістала гідну пропозицію.

— Господи, чого ви такі кислі? Що ви взагалі тут робите в кутку? — почули вони ще один неймовірно знайомий голос.

— Бенедикте, — процідила Дафна самими губами, намагаючись не ворухити головою. — Тільки не кажи, що матінка й тебе змусила відвідати сьогоднішнє збіговисько.

Він похмуро кивнув на підтвердження її здогадки.

— Вона навіть не намагалась мене задобрювати, а одразу перейшла до маніпуляцій із почуттям провини. Цього тижня вона вже тричі мені нагадала, що, можливо, саме мені доведеться плодити нового віконтя, якщо Ентоні не візьметься за діло.

Ентоні застогнав у відповідь.

— Я так розумію, саме тому ви нишпорите по закапелках? — питався далі в них Бенедикт. — Ховаєтеся від матінки?

— Власне, — запротестував Ентоні, — я помітив, як Дафна скралася в куток, тож...

— Скралася? — з удаваним обуренням повторив Бенедикт.

Дафна кинула на обох сердитий погляд.

— Я прийшла сюди, аби не перетинатися з Найджелом Бербруком, — пояснила сестра. — Я лишила матінку в компанії леді Джерсі, тож їй певний час буде зовсім не до мене, а от Найджел...

— Більше схожий на мавпу, аніж на людину, — зронив Бенедикт.

— Ну, я все ж таки дібрала б *якесь інше слово*, — заперечила Дафна, бо не хотіла ображати бідаху. — Він, звісно, не розумник, тому значно простіше триматися від нього подалі, аніж ранили його почуття. Певно, тепер, коли ви всі тут скупчилися, мені не вдасться лишитись непоміченою.

Ентоні тільки охнув.

Дафна окинула поглядом двох своїх старших братів: обидва високі, широкоплечі, кароокі. У кожного цупке каштанове волосся приблизно того самого відтінку, як у неї, а що найважливіше — хай би в яке пристойне товариство вони завітали, услід їм завжди тягтиметься зграйка щебетливих юних панянок.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ